

КАРБУЮЧИ СЬОГОДЕННЯ

Михась Ткач. Зойк сови. – Чернігів: Видавець Лозовий В.М., 2015. – 96 с.

Нещодавно побачила світ нова книга українського письменника Михася Ткача «Зойк сови». До книги увійшло вісім оповідань автора і уривок з автобіографічної повісті «Чужинці».

Твори, які увійшли до книги, об'єднані військово-патріотичною тематикою. Це – щемливі оповідки про те, як завуальована під аббревіатурою АТО війна на сході України увійшла в долі наших сучасників. І це не намагання автора поліпшити свій читацький рейтинг на актуальній темі, це справді душевний біль письменника за поруйновані долі героїв своїх творів.

Читач часто запитує: «Що змушує письменника братися за перо?» На мою думку, професійний обов'язок. Обов'язок закарбувати словом час і події, які реально відбуваються у суспільстві. Щоб згодом нащадки зуміли відтворити їх і пережити ті ж емоції і почуття, які переживали наші сучасники. Михась Ткач із цим завданням впорався на відмінно. Його оповідання чесні, правдиві, психологічно вмотивовані. Вони несуть потужний емоційний заряд, який змушує читача проїнятися тими ж проблемами, які хвилюють і героїв творів.

Тематичний спектр нової книги чернігівського автора надзвичайно широкий. Вибагливий читач знайде у збірці твори різного соціального звучання. Це і покалічена війною доля воїна, який не може адаптуватися у новому середовищі («Мелодія обірваної струни»). І моральні переживання воїна-інваліда, який повертається до рідної домівки і шукає сенс подальшого життя («Зойк сови»). Це і зболені роздуми ветерана Великої Вітчизняної, коли і друзі, і вороги були іншими, але долі, поруйновані війною, були схожі на сучасні («Спогад про друга»). Цікаво що Михась Ткач проводить паралелі між цими двома війнами, немов би підтверджуючи бойову спадковість воїнів-українців: від діда - до батька і сина. Та ж незламність, мужність, відданість, духовна і фізична сила.

Наявні у книзі і оповідання, які піднімають морально-етичні проблеми. Це і тема материнської любові та пошуку нових шляхів до дитячого сирітського серця («Одного серпневого дня»). І тема зради Батьківщини, моральних вагань, пошуку шляхів до спокути («Нічний дзвін»). І батьківські тривоги за долю дітей, яких неблаганна доля закинула зі студентської лави на буремний Схід («Весна з подихом зими»). А ще письменник нагадує про скороминущість життя і про пам'ять, яку людина лишає по собі («Марійка і Василь»).

Однією з прикметних рис письменницького стилю Михася Ткача є глибокий психологізм, який наскрізно проймає більшість творів митця. Автор співпереживає долям своїх героїв. Він пропускає сюжети своїх оповідань не лише через розум, але й крізь серце. А тому цей душевний біль справжній, а не вигаданий... Йому віриш.

Проте, мене найбільше схвилював у новій книзі письменника уривок із автобіографічної повісті «Чужинці». Це правдива розповідь автора про перші дні Великої Вітчизняної війни. У ній хвилююча правда про те, як мобілізували наших дідів і батьків на ту страшну війну, як почуття обов'язку перемагало почуття страху. Цей час назавжди закарбувався у пам'яті чотирирічного поліського хлопчика Михася Ткача, а ще у серці та почуттях... І сьогодні, коли вже поважний вік не дозволяє стати на захист України, він через оті дитячі почуття своїм словом відроджує батьківську звитягу, що врятувала нас колись. Повість з особистого життя письменника і його односельців вражає своєю правдивістю. А ще у ній він відтворює чудовий образ жінки-матері, яка з трьома синами, пережила усі незгоди війни і через роки пронесла вірність своєму кохання.

І, зрештою, про головне... Письменицька вартість цієї книги полягає не лише в актуальності обраної теми, не в багатогранності проблематики та неординарності сюжетів, а у високій художній майстерності, умінні автора володіти словом, створювати тексти високого художнього гатунку. Ось для прикладу: *«Була вже ніч, а він ніяк не міг заснути...Дивився у потьмарену стелю палати, а перед очима бігла, хвилюючись, через околицю стежка до хати, жовтів під голубим небом клин поля за селом. Десь у надвечір'ї ніби вчувався тривожний крик сови. І людські голоси віддалено бриніли, як обірвана струна, смутком у серці»*. Яка зрима і хвилююча оповідь... Як майстерно передано найтонші порухи душі...

Хочу щиро привітати шановного Михайла Михайловича з народженням нової книги. Побажати йому доброго здоров'я і творчого довголіття. А книзі – короткого шляху до читача.

Лесь Таращанський.